

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 203/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť P., zastúpeného JUDr. E. G., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7 C 119/1996-632, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co 189/05 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 120/2006 a sp. zn. 1 Cdo 121/2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2007 doručená sťažnosť P. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozhodnutím Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len

„okresný súd“) č. k. 7 C 119/1996-632, Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 189/05 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 120/2006 a sp. zn. 1 Cdo 121/2006.

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Okresný súd v Dunajskej Strede uznesením č. 7 C 119/96-632 zo dňa 16. 12. 2004 , navrhovateľov (...), proti odporcovi (...), v konaní o vydanie majetkového podielu rozhodol, že súdne konanie zastavuje z dôvodu, že odporca ani na výzvu súdu súdny poplatok za podanie odvolania voči rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 19. 3. 2004 neuhradil. (...)

Predmetné uznesenie prevzala na pošte právna zástupkyňa odporcu P. Mgr. I. M. dňa 3. 1. 2005.

Voči tomuto uzneseniu podala právna zástupkyňa odporcu osobne na súde dňa 18. 1. 2005 odvolanie odporcu proti zastaveniu súdneho konania z dôvodu, že výzva na zaplatenie súdneho poplatku v čiastke 26.965,- Sk bola doručená iba odporcovi bez toho, aby bola doručená aj jeho právnej zástupkyňi, ktorá bola riadne splnomocnená na zastupovanie na celé konanie. (...)

Doručovanie písomností - uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda o zastavení súdneho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku sa konalo v období Vianoc 2004 a konca roku 2004, kedy je celkom bežné, že sa účastníci konania a ich právni zástupcovia obvykle nezdržiavajú v mieste svojho sídla, resp. v mieste svojho bydliska. (...)

Najvyšší súd postup Krajského súdu v Trnave, ktorým rozhodol, že odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu v Dunajskej Strede č. 7 C 119/96-632 odmieta, považoval v podstate za správny, v súlade so zákonom, lebo mal za to, že súd svojím postupom neodňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva, pričom vôbec neskúmal, či výzva na zaplatenie súdneho poplatku s poučením o zastavení konania pre jeho nezaplatenie bola účinne doručená podľa §-u 49 ods. 1 O. s. p. právnomu zástupcovi odporcu splnomocnenému pre celé súdne konanie.

Takýto záver Najvyššieho súdu vyslovený v uznesení č. 1 Cdo 120/2006 a 1 Cdo 121/2006 zo dňa 14. 5. 2007 je podľa nášho právneho názoru v rozpore s článkom 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, keď Najvyšší súd nevzal do úvahy, že výzva na zaplatenie súdneho poplatku bola doručená iba účastníkovi konania...

Máme za to, že vydaným uznesením o zastavení súdneho konania nemohol Okresný súd Dunajská Streda konvalidovať neúčinnosť úkonu doručenia výzvy na zaplatenie súdneho poplatku a poučenia o následkoch jeho nezaplatenia v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. a celý nasledujúci postup súdov vyššieho stupňa bol potom v rozpore so zákonom a zmätočný, a to aj napriek tomu, že účastník konania mal možnosť v odvolacej lehote súdny poplatok zaplatiť.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti vydal tento nález: Základné ústavné právo sťažovateľa – právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy rozhodnutím okresného súdu č. k. 7 C 119/1996-632, krajského súdu sp. zn. 9 Co 189/05 a najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 120/2006 a sp. zn. 1 Cdo 121/2006 bolo porušené

Uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 119/1996-632, krajského súdu sp. zn. 9 Co 189/05 a najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 120/2006 a sp. zn. 1 Cdo 121/2006 sa zrušujú a vec sa vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. E. G., B., podľa vyčíslenia.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa

a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 54/06, III. ÚS 314/06).

Podstatou námietok sťažovateľa je nezákonnosť postupu súdov Slovenskej republiky pri rozhodovaní vo veci, ktorú vidí v tom, že okresný súd nemohol uznesením č. k. 7 C 119/1996-632 zastaviť súdne konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, pretože neboli naplnené zákonné podmienky, ktorými je okrem iného aj doručenie výzvy s poučením na zaplatenie súdneho poplatku právnomu zástupcovi. Druhou podstatnou námietkou sťažovateľa je konštatovanie a zastávanie iného právneho názoru ohľadom doručovania písomností do vlastných rúk. Sťažovateľ zastáva názor, že odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 119/1996-632 bolo podané včas.

Odvolanie bolo krajským súdom sp. zn. 9 Co 189/05 odmietnuté ako oneskorené. Po podaní dovolania sa uznesením sp. zn. 1 Cdo 120/2006 a sp. zn. 1 Cdo 121/2006 najvyšší

súd nestotožnil s právnym názorom, že postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a tiež sa nestotožnil s námietkou o existencii vady konania uvedenej v 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd sa po preštudovaní spisu stotožňuje s názorom všeobecných súdov a odôvodňuje to tým, že zo spisového materiálu je exaktne preukázané, že fikcia doručenia do vlastných rúk uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 119/1996-632 o zastavení konania bola uplatnená zákonným spôsobom a teda odvolanie proti tomuto uzneseniu nemohlo byť podané včas. Sťažovateľ nepreukázal relevantným spôsobom (neuniesol dôkazné bremeno) svoje nezdržiavanie sa v mieste doručenia, a teda nevyvrátil hodnoverným spôsobom neuplatnenie fikcie doručenia do vlastných rúk v súlade so zákonným ustanovením. Možno s určitou istotou konštatovať, že sťažovateľ mal v rozhodnom čase (mohol mať) objektívnu možnosť dozvedieť sa o úkonoch súdu a doručovateľa ohľadom doručovania uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 119/1996-632.

Keďže ústavný súd vyslovil právny názor o platnom doručení uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 119/1996-632 do vlastných rúk, je evidentné, že právo aktívne sa brániť, a teda odstrániť nezákonnosť v konaní, ktorú vidí sťažovateľ, tu bolo zaručené práve podaním odvolania, ktoré ale nebolo podané včas. Preto je právne irelevantné zaoberať sa sťažovateľom nastolenou otázkou nedoručenia výzvy na zaplatenie súdneho poplatku za podanie odvolania právnomu zástupcovi.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že uvedeným postupom štátneho orgánu neboli porušené základné práva sťažovateľa tým, že príslušný štátny orgán nerozhodol v súlade s právnym názorom sťažovateľa. Ústava negarantuje právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd v závere konštatuje, že postupom štátneho orgánu nijako nemohlo dôjsť k porušeniu namietaných garantovaných ústavných práv.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2007